

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 161/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 165/2011 z 3. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2011 faxom a 20. decembra 2011 poštou doručená sťažnosť S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 165/2011 z 3. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (v procesnom postavení žalovanej) uzavrela 23. augusta 1996 so žalobkyňou zmluvu o dôchodku, predmetom ktorej bolo doživotné plnenie nároku z podporného dôchodkového fondu sťažovateľky v sume 4 508 Sk (149,64 €) vždy k pätnástemu dňu kalendárneho mesiaca až do dožitia žalobkyne.

Sťažovateľka výpoveďou z 26. októbra 2009 uvedenú zmluvu o dôchodku vypovedala a ako dôvod výpovede uviedla využitie zákonného práva podľa § 582 Občianskeho zákonníka.

V konaní pred všeobecnými súdmi bola medzi jeho účastníkmi spornou najmä právna otázka, či zmluva o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka zakladajúca právo na dôchodok do konca života (alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania) je zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú, pričom odpoveď na danú otázku ovplyvňuje možnosti ukončenia právneho vzťahu založeného touto zmluvou.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 28 C/103/2010-66 z 28. októbra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobkyňi sumu 149,64 € s príslušenstvom, keďže podľa okresného súdu je zmluva o dôchodku zmluvou na dobu určitú a výpoveď zmluvy o dôchodku sťažovateľkou je neplatná. Proti rozsudku sa sťažovateľka odvolala. Podstatou podaného odvolania bol jej nesúhlas s posúdením platnosti zmluvy o dôchodku a neplatnosti výpovede tejto zmluvy z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, konkrétne právneho názoru okresného súdu, podľa ktorého je zmluva o dôchodku zmluvou uzavretou na dobu určitú (do dožitia oprávnenej osoby).

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co/169/2011-96 z 10. mája 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) bol rozsudok okresného súdu v zmysle § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdený ako vecne správny. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že v konaní malo dôjsť k vade podľa § 237 písm. f) OSP.

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné, keďže dospel k názoru, že neboli splnené podmienky ustanovené v § 238 a § 237 OSP. Podľa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezakladá nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, ale mohlo by predstavovať len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorá sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania.

Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorou sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd týmto uznesením porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súde konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň, aby napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu

môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno vidieť medzi základným právom v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (v tomto prípade sťažnosťou). Viazanosť ústavného súdu návrhom sa

vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha (petit sťažnosti). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv. Text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

Sťažnosť smeruje iba proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka svojou sťažnosťou napadla iba uznesenie najvyššieho súdu (ako súdu dovolacieho) sp. zn. 5 Cdo 165/2011 z 3. októbra 2011, ústavný súd sa zaoberal tými jej námietkami, ktoré nesmerovali proti napadnutému uzneseniu iba v tom rozsahu, v akom súviseli s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s postupom najvyššieho súdu pri výklade § 237 písm. f) OSP, ktorý vymedzuje podmienky prípustnosti dovolania. Najvyšší súd odmietol podané dovolanie, hoci podľa sťažovateľky boli splnené podmienky podľa § 237 písm. f) OSP. Navyše, najvyšší súd podľa sťažovateľky napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil.

Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s jej námietkami v súvislosti so skutkovým a právnym posúdením veci, s ktorými sa predtým nevysporiadal ani odvolací súd (podľa sťažovateľky je záväzok niečo opakovane dávať záväzkom na opakovanú činnosť, zmluva o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka zakladajúca právo na dôchodok na doživotie je zmluvou na dobu neurčitú a podľa sťažovateľky je zmluva navyše neplatná z dôvodu absencie podpisu oprávnenej osoby). S týmto základným dôvodom dovolania sa dovolací súd podľa sťažovateľky vysporiadal len konštatovaním, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa sťažovateľky „odňatie možnosti konať pred súdom spočíva v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie (rozsudok krajského súdu, poznámka) neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď sa nevysporiadal so žiadanou z našich námietok uvedenou v odvolaní ako aj počas prvostupňového konania.

Odvolací súd sa v rozpore so zákonom nevysporiadal:

s právnou argumentáciou odôvodňujúcou to, že záväzok niečo opakovane dávať je záväzkom na opakovanú činnosť,

s právnou argumentáciou, podľa ktorej je zmluva o dôchodku podľa ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka, zakladajúca právo na dôchodok na doživotne, zmluvou na dobu neurčitú, s právnou argumentáciou o neplatnosti zmluvy o dôchodku pre absenciu podpisu oprávnenej osoby.“.

Najvyšší súd považoval uvedené námietky sťažovateľky za námietky poukazujúce na nedostatočne zistený skutkový stav, nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd najprv posúdil, či odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu spĺňa nároky kladené judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Vo vzťahu k nedostatočne zistenému skutkovému stavu najvyšší súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol:

„Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovanej nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti

rozhodnutia (vid' napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).“

Najvyšší súd preskúmal aj námietku nesprávneho právneho posúdenia veci (otázku, či je zmluva o dôchodku zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú) a okrem iného k tomu uviedol, že *„Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c) OSP), nesprávne právne posúdenie veci nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) OSP či už je teda názor súdov nižších stupňov v tom, že záväzok niečo opakovane dávať je alebo nie je záväzkom na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, súdy právnym posúdením nezaložili procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP.“*

Podľa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie veci či nedostatočne zistený skutkový stav nezakladajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, ale mohli by predstavovať len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorá síce dovolanie odôvodňuje, ale sama osebe jeho prípustnosť nezakladá.

Ústavný súd musel posúdiť, či napadnutým uznesením najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, mohlo dôjsť v okolnostiach daného prípadu k namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že vada konania podľa § 237 písm. f) OSP znamená porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 261/06). Ústava však neupravuje, aké dôsledky majú prípady porušenia práva na súdnu ochranu a jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým dochádza v konaní pred súdmi, ani neustanovuje predpoklady ich nožnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu

úpravu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu ustanovuje v zmysle čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy Občiansky súdny poriadok, ktorý predpokladá aj možnosť vzniku procesných pochybení v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky pochybení upravuje tento procesný kódex aj podmienky, za ktorých možno procesné nesprávnosti napraviť v dovolacom konaní. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania podľa § 237, pričom vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP. Aj niektorým ďalším vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, avšak na rozdiel od taxatívne vymenovaných vád ich považuje za relevantný dovolací dôvod [pozri § 241 ods. 2 písm. b) OSP], ktorý možno uplatniť iba v takom dovolaní, ktoré je procesne prípustné; vada takejto povahy sama osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Ústavný súd v spojitosti s uvedeným ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011).

So zreteľom na právne závery ústavného súdu vyjadrené v niektorých jeho nálezočoch (II. ÚS 261/06, I. ÚS 393/08 a I. ÚS 342/2010) treba dodať, že je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú procesné nedostatky, ku ktorým došlo v postupe súdov v rámci občianskeho súdneho konania (II. ÚS 148/09). Keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno výnimočne (len v osobitne zákonom ustanovených prípadoch) napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré už nadobudlo atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti, dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle ku konfliktu dvoch do určitej miery protichodných (verejných) záujmov, a to záujmu na ochrane základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a záujmu na ochrane právnej istoty ako ústavného princípu vyplývajúceho z čl. 1 ústavy. Vzhľadom na princíp právnej istoty, ktorý do určitej miery „obmedzuje“ právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení.

Ústavný súd sa už k tejto otázke vyjadril v náleze sp. zn. IV. ÚS 481/2011 z 10. novembra 2011, v ktorom k obdobnej argumentácii, ako uplatnila sťažovateľka vo svojej sťažnosti, citoval z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 97/2010-124 z 22. septembra 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov vyplývajúcich z ustanovenia § 237 písm. f) OSP – je zásadne príslušný dovolací súd (vid' IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 (správne má byť R 11/1998, pozn.) uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, v zmysle ktorého „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že je neudržateľný názor zaujatý v judikáte R 111/1998 (správne má byť R 11/1998, pozn.). Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní vždy dôsledne zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 338/2009). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva aj z rozhodnutí iných senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (vid' napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 2 M Cdo 18/2008, 4 Cdo 310/2009 a 5 Cdo 290/2009).»

V označenom náleze, ale aj v následnej svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 499/2011) ústavný súd citovaný názor najvyššieho súdu v plnej miere akceptoval a považoval ho za ústavne konformný.

Najvyšší súd preto nemohol brať zreteľ len na sťažovateľkou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať aj na to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu.

Najvyšší súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania musel dať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo sťažovateľkou namietaný nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu (ako aj okresného súdu) nevykazoval znaky odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP. Z priložených rozhodnutí totiž vyplýva, že krajský súd stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav vychádzajúci z rozsudku okresného súdu, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prerokúvanej veci, obsah odvolania a s odkazom na § 219 ods. 2 OSP poukázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožnil, pričom doplnil ďalšie dôvody na podporu jeho správnosti. Krajský súd právne závery primerane vysvetlil (najvyšší súd sa pritom ich správnosťou nezaoberal). Najvyšší súd tak vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a že odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP). Za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať to, že krajský súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľky.

Najvyšší súd sa tak dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými dôvodmi dovolania v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania. V tomto rozsahu (potrebnom na posúdenie prípustnosti dovolania a bez toho, aby najvyšší súd posudzoval správnosť skutkových alebo právnych záverov krajského súdu) najvyšší súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu dostatočne reagoval aj na námietky sťažovateľky smerujúce už aj proti rozsudku okresného súdu, ktoré podľa sťažovateľky neboli zodpovedané ani rozsudkom krajského súdu a ani napadnutým uznesením najvyššieho súdu (argumentácia týkajúca sa toho, či je zmluva o dôchodku zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú, ako aj platnosť tejto zmluvy). Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa vo svojej

podstate vecnej nesprávnosti rozsudku krajského súdu (právny názor o dobe trvania zmluvy o dôchodku) ústavný súd zdôrazňuje, že v rámci konania o sťažnosti sa mohol zaoberať iba namietaným porušením základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a nie prípadným porušením základných práv rozsudkom krajského súdu.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie sťažovateľky z dôvodu jeho neprípustnosti, ako aj celé odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2012